

Γέρ. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης: μια σύγχρονη οσιακή μορφή (Μητροπολίτης Κεντρώας Αφρικής Νικηφόρος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178438>]

Η τρυφερότητα της αγάπης του και οι συμβουλές του σου άλλαζαν τη ζωή. Θυμάμαι τελευταία φορά που πήγα στο Κελλί πριν κοιμηθεί, όταν ήλθα από την Αθωνιάδα, με πήρε ιδιαίτερα και άρχισε να με ρωτά για τη ζωή, για τα προβλήματα της Αθωνιάδας και με ιδιαίτερη τρυφερότητα από τις άλλες φορές, άρχισε να με συμβουλεύει σαν να μου έλεγε, ότι δεν θα σε ξαναδώ. Ήταν η τελευταία συνομιλία που είχαμε κάνει. Οι συμβουλές του πάντα μας ενδυνάμωναν.

Θυμάμαι ένας Ιερέυς τον οποίο αγαπούσε ο Γέροντας και εκείνος τον Γέροντα πολύ, μου έλεγε, ότι, ένα ψυχοσάββατο βαριόταν να σηκωθεί για να λειτουργήσει, τριγύριζε στο κρεβάτι του και έλεγε θα λειτουργήσουν άλλοι, γιατί να

λειτουργήσω εγώ; Ο Γέροντας ήδη είχε κοιμηθεί. Ξαφνικά, όπως τριγύριζε, βλέπει μπροστά του τον Γέροντα, σαν σε όραμα, άγριο και να παρουσιάζεται μπροστά του και να του λέει «σήκω πάνω γρήγορα και πάνε να λειτουργήσεις. Εμείς εδώ τί κάνουμε;». Τρόμαξε ο Ιερέυς, σηκώθηκε, πήγε στην Εκκλησία να λειτουργήσει και κάθε ψυχοσάββατο ενθυμείται αυτό το γεγονός και προσπαθεί να είναι εντάξει στις υποχρεώσεις του.

Μια άλλη φορά βλέπαμε μαζί με τον Γέροντα μια Εικόνα του Τιμίου Προδρόμου. Ο αγιογράφος τον είχε λίγο άγριο και ο Γέροντας ταραχτήκε και μου λέει: «Πώς παιδί μου κάνουνε έτσι τόσο άσχημο τον Τίμιο Πρόδρομο; Ο Τίμιος Πρόδρομος είναι ωραίος, γαλήνιος, ήρεμος». «Πώς το λες Γέροντα;» του λέω. «Ναι, παιδί μου, είναι πολύ ωραίος». «Και πώς το ξέρεις Γέροντα;». «Μα τον είδα, παιδί μου», και κούρνιασε πάλι, σιώπησε πάλι ξαφνικά και ξέφυγε για να μην συνεχίσουμε αυτή τη συζήτηση. Δεν ήθελε ποτέ να φαίνεται η αρετή του. Την έκρυβε συνεχώς την αρετή του, τον εσωτερικό του πνευματικό κόσμο, τον αγώνα του, τους καρπούς του αγώνος του. Πάντα συνήθιζε να λέει αυτό που είπε πριν ο σεβαστός μας Γέροντας, ότι «αρετή η οποία προβάλλεται, μοιχεία παρά τω Θεώ φαίνεται».

Τα σαράντα έγιναν στο Κυριακό της Αγίας Άννης το οποίο από τη Μικρή Αγία Άννα απέχει μισή ώρα να πας και άλλη μισή ώρα να γυρίσεις. Ο τάφος του Γέροντα είναι στη Μικρή Αγία Άννα. Επειδή όμως δεν θα χωρούσε ο κόσμος και επειδή κυρίως τα

μνημόσυνα, τα σαράντα γίνονται πάντα στο Κυριακό, όλων των πατέρων, θα γινόταν εκεί αγρυπνία. Θα ερχόταν κόσμος αρκετός. Εμείς θεωρήσαμε ότι όλος αυτός ο κόσμος ή ο περισσότερος, θα πάει κατευθείαν στην Αγία Άννα όπου υπήρχε εκεί πέρα ανάλογη προετοιμασία. Αλλά επειδή όταν κοιμήθη ο Γέροντας είχε μεγάλη κακοκαιρία δεν μπόρεσαν να έρθουν πολλά πνευματικά του παιδιά, πολύς κόσμος που τον γνώριζε. Έτσι, λοιπόν, όταν φτάσανε, άρχιζαν να ανεβαίνουν προς εμάς για να προσκυνήσουν τον τάφο. Εμείς αυτό δεν το είχαμε υπολογίσει και είχαμε ετοιμάσει θυμάμαι μακαρόνια για λίγα άτομα, για τόσα όπου βρισκόμασταν εμείς. Ερχόταν ο κόσμος, ήταν μεσημέρι, και έπρεπε κάτι να τους δώσουμε να φάνε, αφού ήταν νηστικοί από το πρωί. Εγώ πάλι ήμουν τραπεζάρης και άρχισα να βάζω φαγητό. Και επειδή οι άνθρωποι έρχονταν σταδιακά, δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε πόσα άτομα ήρθαν και δεν ξέραμε πόσες μερίδες δώσαμε, όπως συνήθως γίνεται στα Μοναστήρια που στρώνουμε την τράπεζα και μετά εισέρχεται ο κόσμος μέσα. Ερχόταν, λοιπόν ο κόσμος, κατά κύματα. Στο τέλος πρέπει να είχαν έρθει εκατόν πενήντα άτομα ίσως και περισσότερα, όπως είδαμε στο Κυριακό μετά. Στο τέλος βλέπουμε τη λεκάνη με τα μακαρόνια γεμάτη, παρόλο που είχε φάει τόσος κόσμος και τρώγαμε μια εβδομάδα μακαρόνια για να τελειώσουνε, όλη η Συνοδεία και όσοι είχαν μείνει. Είχε κάνει το θαύμα του ο Γέροντας πάλι!

Μου διηγήθηκε ο π. Νίκανδρος, ο οποίος έχει κοιμηθεί τώρα, που έμενε στο Κελλί των Αγίων Αποστόλων, του Πατριάρχου, όπως λέμε στην Αγία Άννα, ότι το βράδυ που κοιμήθη ο Γέροντας, αυτός καθόταν έξω στη βεράντα και έβλεπε πάνω από τη Μικρή Αγία Άννα ένα φως τεράστιο να φωτίζει και να ανεβαίνει προς τον ουρανό και του έκανε εντύπωση. Και όταν συναντηθήκαμε, μου είχε πει το θαυμαστό το οποίο είδε εκείνο το βράδυ. Επίσης όταν εκηδεύθη, εκεί που διαβάζαμε την Ακολουθία και τον ξενυχτούσαμε, βλέπαμε ότι στο πρόσωπό του συνέχεια έλαμπε ένα φως, έβγαινε από το πρόσωπό του. Αυτό φαίνεται και στις φωτογραφίες του. Μάλιστα ο π. Γρηγόριος ο Γρηγοριάτης ο οποίος είχε έλθει για να εκπροσωπήσει τη Μονή Γρηγορίου, φώναξε εκείνη την ώρα· «μα πώς λάμπει εδώ πέρα. Ζωντανός είναι. Πώς λάμπει!». Νομίζω ότι, όσοι ήμασταν παρόντες εκεί, τό'χαμε νοιώσει αυτό έντονα.

Λίγα από αυτά που έζησα μαζί του. Ο Γέροντας πράγματι ήταν κάτι άλλο. Όσοι τον γνωρίσαμε, τον ζήσαμε, έχουμε ο καθένας κάτι να πει. Κάτι μας δίδαξε κάτι μας ευεργέτησε. Ο Γέροντας πράγματι μετέβη στον ουρανό, ζούσε από εδώ τον ουρανό και από 'κει πρεσβεύει για μάς. Εγώ βλέπω έντονη και τη βοήθειά του και την παρουσία του εκεί στην καρδιά της Αφρικής. Ευχαριστώ.

**Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας,
Ναούσης και Καμπανίας, 2017**